

Fælleden, som er bred, og dernæst fordi de Kugler, som gik længere ud ad Fælleden, i Springet efter det første Anslag i Reglen gik lige ud ad Skydelinien og ikke afvege i nogen betydelig Grad til nogen af Siderne. Ved Indførelsen af det riflede Skyts er dette Forhold blevet forandret, idet Spidsprojektilerne, efter at de første Gang have ramt i Jorden, pleie at fortsætte deres Bane i flere Spring over Marken, saaledes at de ved de Kanoner, hvor Riflerne ere vrebne tilhøre, i Reglen vige stærkere ud tilhøre, men dog ikke med større Sikkerhed, end at de sommetider gaa vige ud ad Marken, og sommetider vige lige saa langt ud tilvenstre, som ellers tilhøre, noget, som forud er aldeles uberegneligt og er fuldstændig undergivet Tilfældet. Dette har til Følge, at naar man benytter en Skydelinie, som følger omtrent Midten af Skydebanen paa Fælleden, kan det hændte, at enkelte Projektiler falde tilvenstre, lige af tilvenstre, og falde paa de Jordlobber, der begrænse Fælleden paa dens østlige Side. Da det naturligvis giver Anledning til Kallamationer fra vedkommende Lodsceiere, er man under visse Omstændigheder idetmindste nødsaget til at dreie Skydelinien saaledes, at den ikke følger Skydebanens Midlinie, men viger noget ud tilhøre, ud mod Vest. Det træffer sig nu saa heldigt, at der vestfor Fælleden, for Skydebanen, ligger en Grund i Kallebodstrand. Fælleden grænser jo mod Vest til Kallebodstrand, og langs Fælleden ligger en Grund, som har en betydelig Bredde, og hvorpaa Bandet er saa sladt, at der ikke seiles paa dette Sted. Der staar vel i Reglen ikke mere end 1—2 Fod Vand over denue Grund, saaledes at der ved Lavvande staar et meget betydeligt Areal af Grunden fuldstændigt tørt. Ved Skydningen falder altsaa en stor Del eller idetmindste en Del af Spidsprojektilerne ud paa denne Grund; men der er det ikke muligt altid at opsamle dem, eftersom den jo i Reglen staar under Vand og det altsaa ikke er muligt at finde Projektilerne, hvor de ligge. Artilleriet er altsaa nødt til at lade en Del af de Projektiler, som falde der paa Grunden, blive liggende. Dette er i og for sig et økonomisk Lab af saare ringe Betydning. Derimod er det ikke saa meget rart, at man paa den Maade er nødsaget til at lade blive liggende ude paa Grunden en Del Projektiler, som kunne blive farlige, naar de opsamles. I vore Dage bliver der næsten udelukkende skudt med Granater eller Granatkardetier, med andre Ord Projektiler, der ere forsynede med Sprængladning. Der bliver maasse hele Aaret rundt ikke skudt 20 massive Projektiler ud paa Amagerfællede. Disse Granater ere luskede med Brandrør og fyldte med Krudt, og med Hensyn til Brandrørene er der ligeledes i de senere Aar foregaaet en Forandring, som gjør de fyldte Granater meget farligere at have med at gjøre, end de tidligere vare. De tidligere Brandrør vare simple

Erørør, drevne med en Spile af Krudtsatser, som tændtes ved Skudets Afgang, og naar Granaten gik blindt, stal det deri, at Krudtsatserne sluktes ved Nedslaget. Granaten var derefter aldeles uskadelig, fordi man kunde tage den op, skue Røret ud, maasse fylde den med Vand og helde Krudtet ud, og det var et aldeles usfarligt Arbejde. De allerfleste af de Granater, som bruges i vore Dage, ere derimod forsynede med Brandrør med Percussionsindretninger. Det er Brandrør, som dels ere beregnede paa, at Granaten, idet den slaar ned i Jorden, stal bringes til at springe, dels beregnet paa, at den stal bringes til at springe i Luften; men da vil man have været nødsaget til at bruge en Percussionsantændelse til overhovedet at bringe Brandrørene i Brand, saaledes at de i en vis Afstand fra Kanonen bringe Granaten til at springe. De allerfleste af disse Brandrør kunne naturligvis, saaledes som det forudsættes, bringe Granaten til at springe enten i Luften eller ved det første Nedslag paa Marken; men der gives dog imidlertid de Tilfælde, hvor denne Sprængning ikke finder Sted, hvor altsaa Granaten bliver liggende med sin Sprængladning og Brandrøret fiddende i, og en saadan Granat er overmaade farlig at have med at gjøre. Man kan sammenligne et Percussionsbrandrør, som har svigtet, som ikke har gjort den Tjeneste, man ventede af det, med en Geværlaas, som staar paa fuldt Spænd. Inden Granaten skydes ud, kan man sammenligne den med en Geværlaas, der staar med Hænen i No; men naar den er skudt ud, kan man betragte den, som om den staar paa fuldt Spænd, saaledes at en høist ubetydelig Berøring kan bringe Røret til at explodere og Granaten til at springe. Jeg kan med Hensyn dertil anføre, at jeg selv har set, hvorledes et Percussionsbrandrør, som havde svigtet i Nedslaget, derefter var skruet ud af en sprængladet Granat, og havde henstaaet flere Dage urørt, blev bragt til at explodere derved, at man tog det og saae paa det og dernæst vendte det om for at se, hvordan det saae ud paa den modsatte Side. Man vendte Røret i Haanden og derved bragtes det til at explodere. Havde Røret fiddet i Granaten endnu, og man havde taget fat paa den og set paa den, først i den ene Ende og saa i den anden Ende, vilde denne Bevægelse af Granaten have foranlediget, at Granaten var sprungen og ganske sikkert havde dræbt den, der holdt den i Haanden. I andre Lande regner man en udfskudt Percussionsgranat for at være saa farlig, at den aldeles ikke maa samles op. I Sydskland f. Ex. er det en staaende Regel, at enhver Granat med Percussionsrør, der er udfskudt, og som ikke er sprunget saaledes, som den skulde, ikke bliver samlet op, men slaas istykker med en Dynamitpatron. Der lægges nemlig en Dynamitpatron ved Siden af Granaten; denne Patron bringes til at explodere og ved det stærke Slag